

¹Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Énekelek az ÚRnak, mert igen felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett.²Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.³Az ÚR vitéz harcos, az ÚR: ez a neve.⁴A fáraó szekereit és hadát tengerbe vetette, válogatott harcosai a Vörös-tengerbe fűltak.⁵Mélység borította be őket, kőként merültek az örvénybe.⁶Jobbod, URam, erőtől dicső, jobbod, URam, ellenséget zúz szét.⁷Nagy fenséggel söpröd el támadóidat. Ha elszabadul haragod, megemésztí őket, mint a tarlót.⁸Haragod szelétől tornyosult a víz, gátként megálltak a futó habok. Megmerevedett a mélység a tenger szívében.⁹Üldözöm, elérem! - mondta az ellenség. Zsákmányt osztok, bosszúm töltöm rajtuk. Kirántom kardomat, kezem kiirtja őket.¹⁰Ráfíjítál szeleddel, a tenger elborította őket. Elmerültek, mint ólom a hatalmas vízben.¹¹Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt évben, húsvét hétfő hajnalban született meg harmadik gyermekünk. Vince húsvét hajnalban gondolta úgy, hogy el kell indulnia erre a világra, ugyanakkor ezt az utazást nem néhány órára, hanem több mint egy naposra tervezte, nem kis felbolydulást okozva ezzel a szülei és a gyülekezet életében. Ha most ránézek Vincére, akkor huncut mosolya mindent megmagyaráz. Ez a mosoly akkor is ott volt az arcán, közvetlenül a születése után, miután lefürdették, és rám bízta néhány percre. Belém égett ez a mosoly, amit jöttem vissza az istentiszteletra akkor már két napja kialvatlanul, azon vettem észre magam, hogy mosolygok és énekelek a kocsiban. Ahogyan Vince rám mosolygott, én is rámosolyogtam az én Mennyei Atyámra, és ő bizonyára örült az én hálás mosolyomnak.

A zsidó nép legnagyobb ünnepe a húsvét. Jézus feltámadása? – kérdezhetnénk. Persze, hogy nem. A húsvét eredetileg egy zsidó ünnep, az egyiptomi szolgaságból való szabadulást ünneplik ekkor. A történet valahol ott kezdődött, hogy Isten kiválasztott egy embert, Ábrahámot, hogy az ő és családja életén keresztül a föld valamennyi népe áldást nyerjen. Miért volt erre szükség? Azért, mert bár az ember elszakította magát az Istentől, de Isten mégis szerette az embert és utána akart nyúlni. De nem úgy, hogy mint egy marionett bábuként irányítja felülről, hanem úgy, hogy mindeközben megmarad a döntési szabadsága, az, amit annyira szeretett volna az éden kertjében, hogy tudjon dönteni jó és rossz között. Isten azért választja ki Ábrahámot, hogy rajta keresztül megmutassa magát az embernek: itt vagyok, ilyen Isten vagyok, ha engem követsz, ha megtartod mindazt, amit én mondok neked akkor én veled leszek és vezetlek.

Isten tehát kiválasztja Ábrahámot, aki fiának Izsáknak adja át ezt a kiválasztottságot. Izsák két gyermeke közül Jákób kapja a megerősítést: nagy néppé teszlek. Jákób 12 fián pedig beteljesedik az ígélet, nagy néppé válnak, bár nem a saját földjükön, hanem Egyiptomban. De ez is az Isten ígéletének a része, aki azt mondta, hogy megmenti őket minden veszedelemtől. A hosszan pusztító szárazság miatt kerülnek Egyiptomba, és ott egy ideig jól is élnek.

Azután új fáraó kerül hatalomra, és a dolgok egyszeriben fordulatot vesznek. Az új fáraó megöleti a fiúgyermekeket, nehogy túlságosan elszaporodjon a zsidó nép. Mózes megmenekül, és kalandos élete során Isten őt választja ki arra, hogy kivezesse a népet Egyiptomból.

És itt érkeztünk el mai alapigénk közvetlen előzményéhez. Mózes elmegy a fáraóhoz, aki gyakorlatilag a testvére volt, hiszen együtt nevelkedtek. Elkéri a zsidókat, de a fáraó nem enged. Ekkor következik be a 10 csapás, amelyekből a 10. a legkegyetlenebb, az egyiptomi elsőszülöttek halála. Ha jobban belegondolunk, akkor ez csupán egy válaszlépés a fáraó korábbi utasítására, mindenesetre elég véresnek és kegyetlennek tűnik. És az is, hát Isten nem szereti az egyiptomiakat? De igen, őket is szereti, ezért nem ezzel kezdte, ezért volt még 9 csapás, amelyek mindegyike előtt és után megtörtént a fáraó figyelmeztetése, és a zsidó nép elkérése.

Isten ragaszkodik azokhoz akiket kiválasztott. Megmenti őket. A 10. csapás során a bárány vérével megkent házakban megmenekül az, aki hitt Mózesnek, és hitt Istennek. A zsidó húsvét ünnepe ezt a pillanatot örökíti meg. Amikor a hit, hogy a bárány vére megszabadít valóban szabaddá tett egy egész népet.

De miután a zsidó nép elindul és elér a Vörös-tengerig, akkor eszmél a fáraó, hogy elveszíti az olcsó migráns munkaerőt, és hadsereggel indul utánuk. A tengeren való csodálatos átkelés és a fáraó seregének tengerbe veszése pedig már mai alapigénk szerves része. Mert miután Mózes és a nép átkeltek a tengeren, a hosszú vajúdság után megérkeztek a szabadság földjére, mosoly van az arcukon, és hála, mert a saját szemükkel látták, hogy Isten, hogyan szabadította ki őket a fáraó kezéből: *Énekelek az ÚRnak, mert igen*

felséges, lovat lovasával a tengerbe vetett.²Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.

De mi közünk van nekünk mindehhez? Nagyon is sok.

Miközben Jézus az utolsó vacsorán, a Egyiptomból való szabadulást ünnepelte tanítványaival, azt mondta a kenyérre: ez az én testem és a borra ez az én vérem. Ezzel azt mondta: én vagyok a húsvéti bárány, akinek vére megszabadít titeket. Másnap pedig ott függött a kereszten. Isten, Jézus vérével szabad utat nyitott minden ember számára. Mózes és a nép a harmadik nap reggelén átkeltek a vörös tengeren. Tudni kell, hogy az ókor embere a tengert a gonosz lakhelyének, és a halottak birodalma bejáratának tartotta. Jézus a harmadik nap reggelén átkelt a tengeren, alászállt a halottak birodalmába, de nem maradt a halálban, feltámadt, és megmutatta a szabad utat az Istenhez.

Nem véletlen az, hogy az oltár előtt felolvasott igében, az emmausi tanítványok történetében a kenyér megtöréséről ismerik meg Jézust. Mert ez emlékeztette őket az Egyiptomból való szabadulásra, arra, hogy mindennek így kellett történnie, hiszen már Mózes megmondta, hogy jönni fog egy próféta, aki igaz módon vezeti a népet. Jézus átvezetett minden embert a tengeren, aki hiszi, hogy az ő vére megszabadít. Ez a húsvét lényege. Ez ennek az ünnepnek az igazi mondanivalója.

De, ma már húsvét másnapja van, egy hétköznap, amikor arról is kell beszélni, hogy hogyan jelenik meg a húsvét a hétköznapjainkban. Mit jelent az, hogy Jézus megszabadított?

A baj ott szokott kezdődni, amikor a szabadság fogalma alatt mi mást értünk, mint Isten.

Már meséltem róla, hogy Danival szoktunk szabadulós játékot játszani. Én ráfekszem, persze csak gyengéden, neki pedig ki kell küzdenie magát, ki kell szabadulnia. A játék tovább fejlődött. Hanga is bekapcsolódott. Most Dani ráfekszik, ő próbál szabadulni, persze nem megy, és nyújtja a kezét: apa, segíts. Miután apa segített, a két gyerek összerosolyog és letámadják apát. Most én vagyok az ő fogjuk.

Nem ugyanezt tesszük mi is. Azt kérjük Istentől, hogy szabadítson meg. Szabadítson és amikor Isten megteszi és megszabadít, akkor mi ráfekszünk, és azt gondoluk lebírákoltuk, elbántunk vele, most már uralhatjuk, már azt teszi amit mondunk neki.

Csak hogy Isten nem egy Dzsinn, nem egy kívánság automata. Isten, ha felállna lerázhatna magarál, ha akarna. De ahogy az apa nem rázza le a gyermekeit, úgy Isten sem teszi, mert szeret. De azért néha mégis megmutatja, hogy az ő keze sokkal erősebb, mint a miénk.

Néha, előfordul, hogy Hanga nem vesz részt az ellenakcióban. Miután kiszabadítottam bátyja fogságából, odajön, hozzám bújik, megpuszil, és azt mondja: kösz, apa.

Nem így kellene nekünk is? Nem ez lenne a természetes?

Nem megköszönni kellene Isten szabadítását? És hálaéneket énekelni, ahogyan Mózes a néppel együtt tette, miután átérték a csodálatos átkelést? De igen. És vannak pillanatok, amikor ez sikerül is.

De nézzük egy kicsit tovább Izrael népének történetét: miután elénekelték, hogy: ¹¹*Ki olyan az istenek között, mint te vagy, URam? Ki olyan felséges, mint te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő...*

Rögtön ez után a dicsőítő ének után azt olvastuk: és zúgolódni kezdett Izreel fiainak egész közössége...

Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet.²³Megérkeztek Márába, de nem tudták meginni a vizet Márában, mert keserű volt.²⁴Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk?

Minden csoda három napig tart. És tényleg így van ez. A hétköznapok kihívásai, a betegségek, a nehézségek, a nyűgök elfeledtetik Isten szabadítását. Hogyan engedheti ezt Isten? – kérdezzük.

Nem sokra megyek ezzel a Jézus dologgal, ha közben az életem csupa kudarc – mondjuk.

Pedig éppen itt fordul meg minden. Éppen ezen a ponton tévedünk a legnagyobbat. Mert azt mondjuk, hogy Isten lehet, hogy képes a tengert szétnyitni, de nem tud vizet adni. De tud. És meg is tud gyógyítani, és képes a legnagyobb nyomorúságból is kimenteni. De ő elsősorban azért jött, hogy utat nyisson és utat mutasson, hogy megmutassa, hogy az ember, te és én sokkal többre vagyunk képesek vele. Ehhez nem rátelepednünk kell és kikövetelni a jussunkat, hanem felismerni őt a legkisebb dolgokban. Ahogy az emmausi tanítványok a kenyér megtörésében felismerték Jézust, úgy kell nekünk is rádöbennünk, ahogy Pál fogalmaz: *Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk?*³²*Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozta nekünk vele együtt mindent?*

Isten Jézus Krisztusban ránk mosolygott. Égjen bele a tudatunkba ez a mosoly, hogy mindig, minden utunkon eszünkbe jusson, és dicsőítve zengjük az éneket.

Tavaly édesapám temetésekor és két hét múlva fiam születésekor ugyanaz az ének volt az ajkamon:

1. Hálát adok, Uram, az életért! Rólad zeng éneket hegy, völgy s a rét! A napokat Te számolod, Uram, én mindenért hálát adok!

2. Hatalmad, Istenem, mindent fölér! Szavadra engednek: tenger és szél, leborulnak a csillagok! Uram, én mindenért hálát adok!

3. Imádom, Szent Atyám, dicső neved! Te vagy a végtelen nagy szeretet. Kegyelmed ma ingyen adod, Uram, én mindenért hálát adok!.

De jó lenne – magamnak is mondom – minden percünket így élni. Erre segítsen minket a mi mennyei Atyánk!